

İHLÂS

ALLAH İÇİN SAMİMİYET

عَنْ أَبِي أُمَامَةَ الْبَاهِلِيِّ قَالَ: ... فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: ...
”إِنَّ اللَّهَ لَا يَقْبَلُ مِنَ الْعَمَلِ إِلَّا مَا كَانَ لَهُ خَالِصًا وَابْتِغَى بِهِ وَجْهَهُ.“

Ebû Ümâme el-Bâhili'nin naklettiğine göre...

Resûlullah (sav) şöyle buyurmuştur:

...“Allah, ancak samimiyetle sadece kendisi için ve rızası gözetilerek
yapılan ameli kabul eder.”

(N3142 Nesâi, Cihâd, 24)

عَنْ تَمِيمِ الدَّارِيِّ أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَالَ:
”الدِّينُ النَّصِيحَةُ“ قُلْنَا: لِمَنْ؟ قَالَ: ”لِلَّهِ وَلِكِتَابِهِ وَلِرَسُولِهِ وَلِأُمَّةِ
المُسْلِمِينَ وَعَامَّتِهِمْ.“

عَنْ زَيْدِ بْنِ أَرْقَمَ قَالَ: سَمِعْتُ نَبِيَّ اللَّهِ ﷺ يَقُولُ: ... فِي دُبُرِ صَلَاتِهِ:
”...اللَّهُمَّ! رَبَّنَا وَرَبَّ كُلِّ شَيْءٍ، اجْعَلْنِي مُخْلِصًا لَكَ وَأَهْلِي فِي كُلِّ سَاعَةٍ فِي
الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ، يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ...“

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ :
”إِنَّ اللَّهَ لَا يَنْظُرُ إِلَى صُورِكُمْ وَأَمْوَالِكُمْ، وَلَكِنْ يَنْظُرُ إِلَى قُلُوبِكُمْ وَأَعْمَالِكُمْ.“

عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ :
”مَنْ فَارَقَ الدُّنْيَا عَلَى الْإِخْلَاصِ لِلَّهِ وَحْدَهُ، وَعِبَادَتِهِ لَا شَرِيكَ لَهُ، وَأَقَامَ الصَّلَاةَ،
وَإِيْتَاءَ الزَّكَاةَ، مَاتَ وَاللَّهُ عَنْهُ رَاضٍ.“

Temîm ed-Dârî anlatıyor: “Hz. Peygamber (sav), ‘*Din samimiyettir.*’ buyurdu. Biz, ‘Kime karşı (samimiyet)?’ deyince, ‘*Allah’a, Kitabı’na, Resûlü’ne, Müslümanların idarecilerine ve bütün Müslümanlara.*’ buyurdu.”

(M196 Müslim, İmân, 95)

Zeyd b. Erkam, Hz. Peygamber’in (sav) ... namazının ardından şöyle dua ettiğini nakletmiştir: “...*Allah’ım! Ey Rabbimiz ve her şeyin Rabbi! Beni ve ailemi dünya ve âhirette her an sana ihlâsla bağlı kıl. Ey yücelik ve ikram sahibi!...*”

(D1508 Ebû Dâvûd, Vitr, 25)

Ebû Hüreyre’den rivayet edildiğine göre, Resûlullah (sav) şöyle buyurmuştur: “*Allah sizin suretlerinize ve mallarınıza bakmaz, ancak kalplerinize ve amellerinize bakar.*”

(M6543 Müslim, Birr, 34)

Enes b. Mâlik’ten rivayet edildiğine göre, Resûlullah (sav) şöyle buyurmuştur: “*Kim hiçbir ortağı olmayan, tek olan Allah’a ihlâsla ibadet ederek, namazı dosdoğru kılarak, zekâtı vererek dünyadan ayrılırsa, Allah kendisinden razı olduğu hâlde ölmüş olur.*”

(İM70 İbn Mâce, Sünnet, 9)

P

eygamber Efendimizin, “*Sen bendensin, ben de senden!*” diyerek övdüğü sahâbî Ebû Ümâme el-Bâhili’nin anlattığına göre, bir adam Peygamberimize gelerek, “Şöhret ve kazanç (ganimet) elde etmek için savaştan kimse hakkında ne dersin?” diye sordu. Resûlullah (sav), “*Onun için hiçbir şey yoktur.*” dedi. Adam sorusunu üç defa tekrarladı. Allah Resûlü de her defasında, “*Onun için hiçbir şey yoktur.*” diyerek böyle bir adamın mükâfat elde edemeyeceğini belirtti ve ardından şöyle buyurdu: “*Allah, ancak samimiyetle sadece kendisi için ve rızası gözetilerek yapılan ameli kabul eder.*”¹

Peygamber Efendimizin ifadesinden de anlaşılacağı üzere, “iş, davranış ve ibadetleri gösteriş ve çıkar kaygılarından arındırıp sadece Allah için yapmak” mânâsına gelen ihlâs, Kur’an’da peygamberlerin başlıca nitelikleri arasında sayılmış² ve âyetlerde ihlâslı kimselerden övgüyle söz edilmiştir.³ Sözlükte, saf, katıksız, arı ve duru olmak gibi anlamları öne çıkan “ihlâs” kavramı bazı âyetlerde, “*muhlisine lehüd-dîn*” yani “*dini yalnızca Allah’a has kılmak*” şeklinde ifade edilmiş⁴ ve bununla inancın, kulluğun ve itaatin, âlemlerin Rabbi olan Allah’a özgü kılınması gerektiği vurgulanmıştır. Bu anlamıyla ihlâs, inançta samimi olmak, yani kullukta Allah’a hiçbir şeyi ortak koşmamaktır. Çünkü her kim Rabbine kavuşmayı arzu ediyorsa iyi iş yapmalı ve Rabbine kullukta O’na hiçbir şeyi ortak koşmamalıdır.⁵

Allah’a ortak koşularak yapılan ibadetin hiçbir faydası yoktur. Her namazda, her rekâta okuduğumuz, “*Yalnızca sana ibadet eder, yalnızca senden yardım dileriz.*”⁶ âyeti de sadece Allah’a kulluk edilmesi gerektiğini beyan etmektedir. Onun için Cenâb-ı Hak Resûlü’ne, “*Sen dini yalnız Allah’a has kılarak O’na kulluk et.*”⁷ diyerek, kendi ulûhiyetini ve dininde hiçbir ortaklığa yer olmadığını açıkça belirtmiştir. Nitekim Allah Resûlü’nün dilinden dinlediğimiz bir kudsî hadiste şöyle buyrulmaktadır: “*Yüce Allah: ‘Ben şirk konusunda kendisine ortak koşulanların en uzak (ve yüce) olanıyım. Her kim bir amel işler de benimle birlikte başkasını ona ortak ederse onu şirkiyle baş başa bırakırım.’* buyurdu.”⁸

Ihlâsın zıddı “riya” ve “süm’a”dır. Riya, bir işi Allah rızası için değil gösteriş için yapmak, süm’a ise yapılan bir iyiliği, övünme ve çıkar amacıyla başkalarına duyurmaya çalışmaktır. İçine riya karışmış olan amellerin,

¹ N3142 Nesâî, Cihâd, 24.

² Yûsuf, 12/24; Meryem, 19/51; Sâd, 38/45-46.

³ Nisâ, 4/146; Bakara, 2/112.

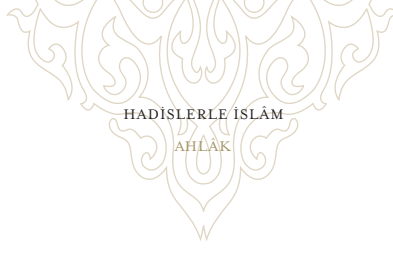
⁴ Arâf, 7/29; Yûnus, 10/22; Mü’min, 40/14, 65.

⁵ Kehf, 18/110.

⁶ Fâtiha, 1/5.

⁷ Zümer, 39/2.

⁸ M7475 Müslim, Zühd, 46.

üzerinde az bir toprak bulunan ve şiddetli bir yağmurla cascavlak kalan kaya misali, riyakârların da amellerinin Allah katında hiçbir işe yaramayacağı Kur'an'da açıkça belirtilmiştir.⁹ Resül-i Ekrem de ibadeti Allah'tan başkası için yapmanın şirk olduğunu ifade etmiştir.¹⁰ Allah'a kullukta O'nun rızasının yanına başka amaçlar eklemek bir nevi şirk görüntüsü verdiği için ihlâsın zıddı olan riya'ya "gizli şirk" (şirk-i hafî) de denilmiştir.¹¹

Hız. İsa'nın ifadesiyle ihlâs, bir işi, hiçbir insanın övgüsünü beklemeden yapmaktır.¹² Dolayısıyla Allah'tan başkası adına, başkasının gözüne girmek veya gönlünü kazanmak için yani Allah'a başka birini ortak kılarak yapılan ibadetin bir faydası yoktur. Zira Rabbimizin böyle bir kulluk gösterisine ihtiyacı yoktur.¹³ Ameller ancak ihlâsla ve Allah'ın rızası gözetilerek yapıldığında bir değer taşır.

Din, özü itibariyle ihlâs ve samimiyetten ibarettir. Dolayısıyla samimiyetin olmadığı yerde dinden veya dindarlıktan söz edilemez. Kutlu Nebî (sav) dinin samimiyetten ibaret olduğunu, "Din, samimiyettir." sözüyle ifade etmiş, bununla neyi kastettiğini daha açık bir şekilde anlatması için, "Kime karşı?" diye sorulduğunda ise samimiyetin, "Allah'a, Kitabına, Resûlü'ne, Müslümanların idarecilerine ve bütün Müslümanlara" gösterilmesi gerektiğini belirtmiştir.¹⁴ Üstelik çeşitli vesilelerle aldığı biatlerde kendisine bağlılık yemini edenlerden, "bütün Müslümanlara içtenlikle ve samimi davranmaya" söz vermelerini istemiştir.¹⁵

Böylece inanan insan, Allah'a iman ve kulluk, Kur'an'a tâbi olma, Hız. Peygamber'i örnek alma, yöneticilere karşı hakkı söyleme ve toplumsal görevlerini yerine getirme, sınıf ve statü farkı gözetmeksizin bütün Müslümanların ve hatta bütün insanların haklarına riayet etme gibi konularda ciddi bir samimiyet sınavına tâbi tutulmaktadır. Bu sınavın zorluğunu iyi bilen Allah Resûlü, namazlarının ardından, "...Allah'im! Ey Rabbimiz ve her şeyin Rabbi! Beni ve ailemi dünya ve âhirette her an sana ihlâsla bağlı kıl. Ey yücelik ve ikram sahibi!.." duasıyla Cenâb-ı Hakk'a niyazda bulunmuştur.¹⁶ Onun yakın arkadaşları da gösteriş ve dünyevî çıkar gözetilerek yapılan amellerin âhirette işe yaramayacağını bildikleri için O'nun gibi ihlâs ve samimiyetle hareket etmişlerdir. Bu yüzden Hız. Ömer, "Allah'im! Amelimin hepsini salih ve sadece senin rızana has kılınmış eyle ve amelime hiçbir şeyi ortak etme." diye dua etmiştir.¹⁷

Sevgili Peygamberimiz, pek çok hadisinde ihlâsın önemine işaret etmiş ve insanları ihlâslı ve samimi olmaya çağırmıştır. Bunun için de önce-

⁹ Bakara, 2/264.

¹⁰ HM17270 İbn Hanbel, IV, 125.

¹¹ İM4204 İbn Mâce, Zühd, 21.

¹² MŞ34223 İbn Ebû Şeybe, Musannef, Zühd, 142.

¹³ İM4202 İbn Mâce, Zühd, 21; N3142 Nesâî, Cihâd, 24.

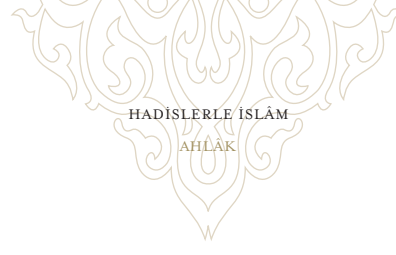
¹⁴ M196 Müslim, İmân, 95.

¹⁵ B57 Buhârî, İmân, 42;

M199 Müslim, İmân, 97.

¹⁶ D1508 Ebû Dâvûd, Vitr, 25.

¹⁷ MF1 İbn Teymiyye, Mecmû'ul-fetâvâ, X, 173.

likle niyetin halis olması gerektiğini, amellerin ancak niyetlere göre değer kazanacağını bildirmiş,¹⁸ “Müminin niyeti, amelinden hayırlıdır.”¹⁹ buyurarak niyetin önemine işaret etmiştir.

Bir savaş sonrası payına düşen ganimeti Hz. Peygamber’e getiren bir bedevî, “Ben bunun için sana uymadım. (Okuyla boynunu göstererek) Buradan vurularak şehit olup cennete gitmek için sana uydum.” diyerek ganimeti geri vermişti. Bir süre sonra savaşta şehit olup isteğine kavuşan bedevî hakkında Resûlullah (sav), “O, Allah’a verdiği sözü tuttu, Allah da ona (dilediğini vererek) sözünü tuttu.” buyurarak hiçbir dünyevî karşılık beklemeden halis bir iman ve samimi bir niyetle yapılan amelin Allah katındaki değerine dikkat çekmiştir.²⁰

İnsanların Allah katındaki kıymeti, dış görünüşlerine ve mal varlıklarına göre değil niyetlerinin samimiyetine ve işledikleri amellere göredir. Bu konuda Allah Resûlü şöyle buyurmaktadır: “Allah sizin suretlerinize ve mallarınıza bakmaz, ancak kalplerinize ve amellerinize bakar.”²¹ Niyetin samimiyeti, ihlâslı amelle, kalbin temizliği de dışa yansıyan samimi tutum ve davranışlarla belli olur. Amelin onaylamadığı bir kalp temizliği ve iyi niyet iddiası samimiyetten ve inandırıcılıktan uzaktır. Hayatı ve ölümü, hangimizin daha iyi amel yapacağını sınamak için yarattığını bildiren²² Cenâb-ı Hakk’ın bireysel ve toplumsal alanda sonucu görülmeyen soyut bir kalp temizliği iddiasına değer vermeyeceği açıktır.

İslâm, iyi niyet ve samimi tutuma verdiği önemden dolayı, niyet etmesine rağmen mazereti sebebiyle yerine getiremediği amelin sevabından bile kişiyi mahrum bırakmamıştır. Sevgili Peygamberimizin şu hadisi buna işaret etmektedir: “Her kim şehit olmayı Allah’tan samimiyetle isterse, yatağında ölse bile Allah onu şehitlerin derecesine ulaştırır.”²³

Bu konuya açıklık getiren diğer bir rivayete göre Resûlullah (sav), Tebük Savaşı dönüşü Medine’ye yaklaştığında, mazeretleri sebebiyle savaşa katılamayanları kastederek, “Vallahi, siz Medine’de öyle bir topluluk bıraktınız ki onlar sizin yürüdüğünüz bütün yollarda, sarf ettiğiniz her malda ve geçtiğiniz her vadide sizinle (ecirde) beraber diler.” buyurmuştur. Ashâb, “Ey Allah’ın Resûlü! Onlar Medine’de oldukları hâlde nasıl bizimle beraber olurlar?” deyince Hz. Peygamber, “Onları mazeretleri alıkoydu.” demiştir.²⁴ Hz. Peygamber’in işaret ettiği kimseler, samimiyetle bu savaşa iştirak etmek istemişler fakat mazeretleri sebebiyle katılamamışlardı. İşte bu konudaki samimi niyetleri, onlara katılamadıkları savaşın sevabını kazandırmıştı.

¹⁸ B1 Buhârî, Bed’ü’l-vahy, 1; M4927 Müslim, İmâre, 155.

¹⁹ MK5942 Taberânî, el-Mu’cemü’l-kebir, V, 185.

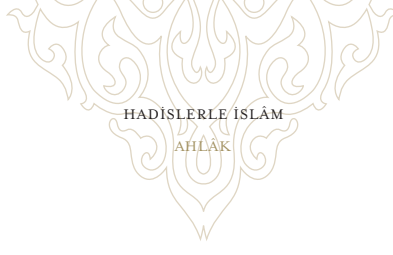
²⁰ N1955 Nesâî, Cenâiz, 61.

²¹ M6543 Müslim, Birr, 34.

²² Mülk, 67/2.

²³ M4930 Müslim, İmâre, 157.

²⁴ B4423 Buhârî, Meğâzî, 82; D2508 Ebû Dâvûd, Cihâd, 19.

İhlâs ve samimiyet, sadece ibadetlerimizde değil insanlarla olan ilişkilerimizde de son derece önemlidir. Müminin en önemli vasfı olan güvenilirlik ancak içten ve samimi davranışlarla sağlanabilir. Aile ve akraba ortamında, komşuluk ve arkadaşlık ilişkilerinde, iş ve ticaret hayatında, kısacası hayatımızın her alanında, insanlara karşı samimi davranmak en büyük ahlâkî erdemlerdendir. Bu erdemi kazanmanın en kısa yolu da her işimizde Allah rızasını ön planda tutmak ve O'nun her an bizi görüp gözettiğini aklımızdan çıkarmamaktır. İnsanları değerlendirmemizde ve eşyaya bakışımızda bu yaklaşım esas olursa, dünyevî çıkar ve hırsların körüklediği birçok olumsuzluk kolayca bertaraf edilebilir.

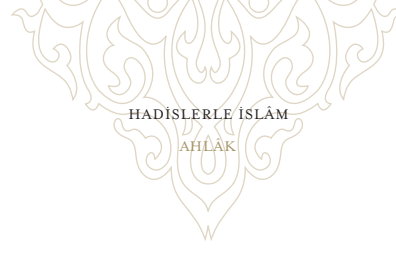
Yüce Allah, müşriklerin samimiyetsiz tutumunu bize hatırlatarak onların denizde dalgaya yakalandıklarında ölüm korkusuyla içten bir inançla yalnız Allah'a yalvarıp yakardıklarını, karaya salimen çıktıklarında ise bu samimiyetten uzaklaşıp hemen Allah'a ortak koştuklarını bildirmekte ve onların bu ikiyezlü davranışlarının sonucunu yakında görecekleri uyarısında bulunmaktadır.²⁵

İşte Allah'a ortak koşanlardan birisi iken, bu âyetlerin anlattığına benzer bir tecrübeyi yaşadktan sonra Allah'a ihlâsla yönelen ve böylece kurtuluşa eren kimselerden biri de İkrime b. Ebû Cehil'dir. Hz. Peygamber Mekke'yi fethedince, İslâm'ın azılı düşmanlarından olan İkrime canını kurtarmak için bir gemiye binerek kaçmıştı. Bir ara gemi fırtınaya yakalanınca gemidekilerin hepsi birden, "İhlâslı (ve samimi) olun. Şu anda (putlarınızın ve) ilâhlarınızın hiçbirisinin size faydası olmaz." demişlerdi. Bunun üzerine İkrime, "Vallahi, eğer beni denizde ihlâs (ile Allah'a bağlanmak) dışında bir şey kurtaramazsa karada da bundan başkası beni kurtaramaz. Allah'ım! Sana söz veriyorum. Eğer beni şu anda içinde bulunduğum tehlikeden kurtarırsan, Muhammed'e gidip onun eline sarılacağım. Onu affedici ve ikram sahibi olarak bulacağımı ümit ediyorum." demişti. İkrime samimiyetle yaptığı bu duanın karşılığını almış ve Allah onu fırtınadan kurtararak karaya ulaşmasını sağlamıştı. O da verdiği sözü tutarak, Resûlullah'a gelmiş ve Müslüman olmuştu.²⁶

Ashâbına niyet ve amelde samimiyetin, sadece Allah'ın hoşnutluğunu dileyerek bir işi yapmanın önemini anlatırken Hz. Peygamber'in zikrettiği bir olay son derece dikkat çekicidir: Geçmiş zamanlarda yağmurdan kaçarak mağaraya sığınan üç kişi, bir kayanın yuvarlanıp mağaranın ağzını kapatması üzerine çaresiz kalmışlar ve sadece Allah rızası için yaptıkları iyi

²⁵ Ankebût, 29/65-66;
Lokmân, 31/32.

²⁶ N4072 Nesâî, Muhârebe,
14.

amelleri zikrederek Cenâb-ı Hakk'a yalvarmışlar. Bu samimi yakarışları sonucunda Allah da onları içine düştükleri zor durumdan kurtarmıştır.

Bu üç kişiden çobanlık yaparak geçimini sağlayan birincisi, yaşlı ana babasına gösterdiği saygıyı, yaptığı hizmeti anlatmış ve çoluk çocuğundan önce onların ihtiyaçlarını karşıladığını söylemiştir. Hatta bir gün onları uyandırmamak için elinde süt kabıyla başuçlarında sabaha kadar beklediğini ve bunu sırf Allah rızası için yaptığını anlatarak kendilerini buradan kurtarması için Allah'a dua etmiş, bunun üzerine kaya biraz aralanmıştır.

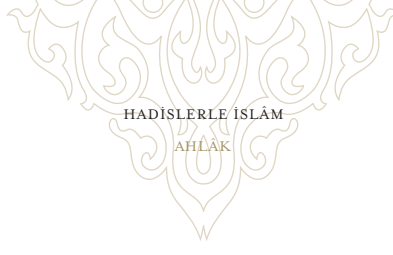
İkinci şahıs, bir dar zamanında kendisine muhtaç olmasını fırsat bilerek amcasının çok sevdiği kızıyla birlikte olmak istemiş, o da yüz dinar getirirse buna razı olacağını söylemiştir. Çalışıp yüz dinarı kazanan genç, amcasının kızıyla birlikte olacağı sırada onun, "Ey Allah'ın kulu, Allah'tan kork! (Nikâh olmadan) benimle birlikte olma." demesi üzerine bundan vazgeçmiş ve bu olayı naklettikten sonra, "Allah'ım! Şüphesiz bilmektesin ki bunu sırf senin rızan için yaptım." diyerek bunun hatırına mağaranın kapısının açılması için dua etmiştir. Bunun üzerine mağaranın ağzı biraz daha açılmıştır.

Üçüncü kişi de belli bir miktar pirinç karşılığında tuttuğu işçinin takdim edilen ücreti almadan gitmesi üzerine o pirinci her sene ekip yetiştirerek karşılığında bir sürü sığır alıp çoban tuttuğunu anlatmış, daha sonra ücretini almaya gelen işçiye sürüyü ve çobanını alıp götürmesini söylemiştir. Şaşkınlık içinde kalan işçi sürüyü ve çobanı alıp gitmiş, olayı anlatan şahıs da, "Allah'ım! Sen de biliyorsun ki ben bunu sadece senin rızan için yaptım." diyerek mağaranın açılması için Allah'a yalvarmıştır. Bunun üzerine Allah kayanın açılmasını ve onların mağaradan kurtulmalarını sağlamıştır.²⁷ Kısacası iyi niyet ve ihlâsla işledikleri ameller, onların ahirette olduğu gibi dünyada da kurtuluşlarına vesile olmuştur.

İhlâs ve samimiyete gölge düşüren en büyük illet, riya ve gösteriş olduğu için özellikle nafîle ibadetlerin gizli yapılması tavsiye edilmiş, bu sayede kimsenin olmadığı yerde Allah ile samimi bir bağ kurulması ve takdirin sadece O'ndan beklenmesi hedeflenmiştir. Hz. Peygamber, bu duyarlılığı gösterip ibadetini gizli yapan kimsenin daha sonra ettiği ibadet öğrenilse bile hem amelini gizlediği için gizlilik sevabı hem de işlediği amelin kendi sevabını kazanacağını bildirmiştir.²⁸ Aynı şekilde verdiği sadakayı kimse bilmesin diye gizli veren, geceyin gizlice kalkıp Allah'a yalvaran, savaşta tek başına kalmasına rağmen Allah yolunda cesurca savaşan kimselerin

²⁷ B5974 Buhârî, Edeb, 5.

²⁸ T2384 Tirmizî, Zühd, 49; İM4226 İbn Mâce, Zühd, 25.

Allah'ın sevgisine mazhar olacaklarını ifade etmiştir.²⁹ Peygamber Efendimiz gizliliğe ve dolayısıyla ihlâsa daha yakın olduğu için gece namazını teşvik etmiş³⁰ ve farz namazlardan sonra en değerli namazın gece namazı olduğunu bildirmiştir.³¹

İbadetlerin az veya çok olması değil, ihlâsla yapılmış olması önemlidir. Onun için Hz. Ali, “Amelin az olup olmamasını değil, makbul olmasını önemseyin.”³² uyarısında bulunmuştur. Zira amelin kabulü, büyük ölçüde ihlâsla yapılmış olmasına bağlıdır. Hz. Peygamber'in Yemen'e gönderdiği genç sahâbîsi Muâz b. Cebel, kendisine tavsiyede bulunmasını isteyince Allah'ın Elçisi, “*İnancında samimi (ihlâslı) ol. O zaman sana az amel de yeter.*” buyurarak ihlâs ve samimiyetin önemine dikkat çekmiştir.³³

Kurtuluşa erenlerden olmak için Allah'ın rızasını elde etmek, bunun için de ihlâslı olmak gerekir. Allah Resûlü, ameli ihlâsla sırf Allah rızası için işleyen kimsenin kalbinin hile ve aldatma duygularından arınacağını³⁴ ve eciri yalnızca Allah'tan umularak yapılan amellerin geçmiş günahların bağışlanmasına vesile olacağını bildirmiştir.³⁵ Ayrıca o, Rabbimizin rızasına ulaşmanın yolunu şöyle açıklamıştır: “*Kim hiçbir ortağı olmayan, tek olan Allah'a ihlâsla ibadet ederek, namazı dosdoğru kılarak, zekâtı vererek dünyadan ayrılırsa, Allah kendisinden razı olduğu hâlde ölmüş olur.*”³⁶

İşte, Necidli Dımâm b. Sa'lebe de bu samimiyetiyle cenneti hak edenlerden biriydi. Hicretin beşinci yılında kabilesinin elçisi olarak Medine'ye gelen Dımâm, Resûlullah'a namaz, oruç ve zekât gibi İslâm'ın temel prensiplerini sormuş, Hz. Peygamber de ona bu prensipleri anlatmıştı. Bunun üzerine Müslüman olan Dımâm, “Sana ikramda bulunan Allah'a yemin ederim ki nafile ibadet yapmayacağım. Fakat Allah'ın bana farz kıldığı ibadetlerden de hiçbir şeyi eksik bırakmayacağım.” demiş, Allah Resûlü onun ardından, “*Eğer sözüne sadık kalırsa kurtuluşa ermiş/cennete girmiştir.*” buyurmuştu.³⁷ Kabilesine dönen Dımâm onları İslâm'a davet edince, onlar kadınıyla erkeğiyle hep birlikte bu daveti kabul edip Müslüman olmuşlardı.³⁸ Böylece Dımâm, hem kendisini hem de kabilesini şirkin karanlığından tevhidin aydınlığına çıkarmış oldu.

Hz. Peygamber'in, “*...Kıyamet gününde şefaetimle en fazla mesut olacak kişi, tüm kalbiyle veya gönülden 'Lâ ilâhe illâllâh' (Allah'tan başka ilâh yoktur.) diyen kişidir.*”³⁹ hadisi, ihlâs konusunda söylenebileceklerin özü olsa gerektir. İnanç, ibadet ve iyiliklerin Allah katında değer kazanması, yani insanın gerçek anlamda “kul” olması, ihlâs ve samimiyete bağlıdır. Samimi

²⁹ T2567 Tirmizî, Sıfatü'l-cennet, 25; N2571 Nesâî, Zekât, 75.

³⁰ B1142 Buhârî, Teheccüd, 12.

³¹ M2755 Müslim, Sıyâm, 202; T438 Tirmizî, Salât, 207.

³² SŞ6/379 Sübkî, *Tabakâtü's-sâfiyyeti'l-kübrâ*, VI, 379.

³³ NM7844 Hâkim, *Müstedrek*, VIII, 2797 (4/306).

³⁴ İM230 İbn Mâce, Sünnet, 18.

³⁵ B38 Buhârî, İmân, 28; M1781 Müslim, *Müsâfirîn*, 175.

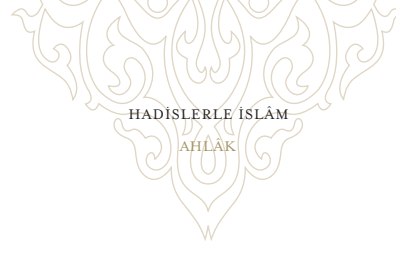
³⁶ İM70 İbn Mâce, Sünnet, 9.

³⁷ B6956 Buhârî, Hıyel, 3; N2092 Nesâî, Sıyâm, 1;

HM2380 İbn Hanbel, I, 265.

³⁸ DM677 Dârimî, Tahâret, 1.

³⁹ B99 Buhârî, İlim, 33; B6570 Buhârî, Rikâk, 51.

olmayan ameller, dışı süslü ama içi kof davranışlar, içtenlikten uzak ve art niyetli sözler, insanın Allah katında olduğu kadar diğer insanlar nazarında da değer kaybetmesine sebep olur. Her konuda dürüst, tutarlı ve samimi bir tutum içinde olmak mümin olmanın ayrılmaz vasfı iken, riyakârlık ve ikiyüzlülük imanla bağdaşmayan hâllerdir. Kur'ân-ı Kerîm'in inanç ve amelde ikiyüzlü davranan münafıklara cehennem en alt tabakasını müstahak görmesi⁴⁰ bu açıdan anlamlıdır. İkiyüzlü davranarak, gösteriş yaparak insanları aldatmak mümkün olsa bile her şeyin iç yüzünü bilen Yüce Yaratıcı'yı kandırmak mümkün değildir. Velhâsıl ihlâs, Yaratıcısına gizli açık hiçbir şeyi ortak etmeyen samimi bir imandır. İhlâs, dünyevî bir karşılık beklemeden sırf Allah rızası için yapılan bir kulluktur. İhlâs, Allah'a karşı olduğu gibi insanlara, canlı cansız bütün varlıklara karşı da gösterilen samimiyettir. İhlâs, nifak ve ikiyüzlülüğten uzak bir kalp safiyetidir. İhlâs, Allah rızasına göre programlanan akıl ve kalbin ivazsız, garazsız amelidir. İhlâs, olduğu gibi görünmek, görüldüğü gibi de olmaktır. Ve Allah'ın azabından sadece ihlâslı kulları kurtulacaktır.⁴¹

⁴⁰ Nisâ, 4/145.

⁴¹ Sâffât, 37/39-40, 127-128.